

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
doručovací adresa X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2023, č. j. 21297/23/5100-41456-710158

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení nebo vyslovení nicotnosti shora specifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 10. 2022, č. j. 1262660/22/2607-00540-

607648. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně podle § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, stanovil žalobci k náhradě hotové výdaje, které vznikly při provádění daňové exekuce ve výši 21 000 Kč za zpracování znaleckých posudků.

2. Za účelem vymožení nedoplatků žalobce rozhodl správce daně o nařízení daňové exekuce prodejem nemovitých věcí exekučními příkazy č. j. 1196695/21/2607-00540-607648, č. j. 1196851/21/2607-00540-607648 a č. j. 1196935/21/2607-00540-607648, všechny ze dne 15. 9. 2021 (dále jen „exekuční příkazy“). Exekuční příkazy byly shodně vydány k vymožení nedoplatku 8 148 660 Kč, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 10. 9. 2021 ve výši 5 518 653 a exekučních nákladů ve výši 273 346 Kč, a to podle vykonatelného výkazu nedoplatků sestaveného ke dni 10. 9. 2021. Předmětem exekuce byly pozemek st. p. č. XA, včetně stavby občanského vybavení č. p. XB, v k. ú. X; dále pozemek st. p. č. XC, včetně stavby bydlení č. p. XD, a zahrada č. p. XE, v k. ú. X; a pozemek st. p. č. XF včetně rodinného domu č. p. XG, v k. ú. X. Exekuční příkazy byly žalobci doručeny shodně dne 1. 10. 2021.
3. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2021 správce daně ustanovil znalce za účelem ocenění nemovitých věcí určených exekučními příkazy. Znalec požadované posudky vyhotovil, správci daně je předložil spolu s fakturami na částky 7 000 Kč, 5 500 Kč a 8 500 Kč.
4. Rozhodnutím o výši hotových výdajů vydaným podle § 182 odst. 5 zákona daňového řádu správce daně stanovil žalobci k náhradě hotové výdaje za zpracování znaleckých posudků v celkové výši 21 000 Kč, v souvislosti s vydanými příkazy na prodej nemovitých věcí.
5. V odvolání a jeho doplnění se žalobce uložené povinnosti bránil. Obecně se dožadoval ochrany před předchozím nezákonným, protiústavním, účelovým a zákeřným postupům a rozhodnutím. Požadoval konečně za jeho účasti spravedlivé vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, na němž žádný nedoplatek neměl, včetně neprodleného zastavení nezákonně zahájené a částečně již provedené exekuce na jeho účtech.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl, neboť shledal, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno v souladu se zákonem. Konstatoval, že daňová exekuce byla provedena oprávněně, v souvislosti s jejím prováděním vznikly správci daně náklady, které je žalobce jako daňový dlužník povinen uhradit. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný doplnil v tom smyslu, že znalce fakturované částky odpovídají množství účelně vynaložené práce, náročnosti i míře odborných znalostí nutných ke zpracování znaleckých posudků, žalovaný je hodnotil jako adekvátní, oprávněné a v souladu s vyhláškou č. 504/2020 Sb., o znalečném. Co se týče tvrzení a námitek, jimiž žalobce brojil proti jiným postupům a řízením, uvedl žalovaný, že nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jehož předmětem je rozhodnutí o výši hotových výdajů, v jehož rámci nelze přezkoumávat jiná rozhodnutí nebo postupy správce daně. Námítky směřující do jiných řízení žalovaný vyhodnotil jako bezpředmětné.

II. Žaloba

7. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávných právních závěrech a nesprávně zjištěném skutkovém stavu, je proto nezákonné, eventuálně nicotné. Plně odkázal na úplný text všech jeho podání v exekučním i jemu předcházejícím nalézacím řízení, neboť správce daně byl povinen k jejich obsahu přihlížet a vypořádat se s ním, což se od počátku nalézacího i exekučního řízení nedělo. Podle žalobce správci daně od počátku

postupovali účelově a zákeřně a rozhodovali v rozporu se zásadou rychlosti, materiální pravdy, platnými právními předpisy, základními zásadami správy daní a judikaturou soudů.

8. Žalobce se nato dovolával závěrů Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) týkajících se možnosti prolomení zásady oddělitelnosti nalézacího a exekučního řízení, prolomení lze aplikovat i pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. I v exekučním řízení lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což povede k zastavení exekuce. Pokud tyto důvody navrhne osoba povinná, soud, popřípadě správní orgán se jimi musí zabývat, není přitom rozhodné, zda a jak efektivně hájil povinný svá práva v nalézacím řízení.
9. Následně žalobce uvedl důvody, pro které má za to, že exekuční titul byl nezákonný. V této souvislosti popsal, že správce daně po nezákonném nevykázání ztráty za zdaňovací období roku 2011 mu bránil v jejím řádném využití v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012. V roce 2019 vydal správce daně platební výměry za zdaňovací období roku 2012, 2013, 2014, v nichž v rozporu se zákonem pokračoval v tvorbě rezerv na opravu, ačkoliv předmětná nemovitost – X v X – v roce 2012 vyhořela. V tvorbě rezerv správce daně pokračoval, v roce 2015 zrušil nezákonně tvořenou rezervu, tím vykonstruoval exekuční titul ve výši cca 8 mil. Kč a příslušenství ve výši cca 7 mil. Kč s cílem dostat žalobce do bezvýchodné situace. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020 v rozporu se skutkovým a právním stavem platební výměry ze dne 9. 5. 2019 za zdaňovací období roku 2012, 2013, 2014 a 2015 potvrdil, ačkoli odvolání bylo podáno pouze do platebního výměru za zdaňovací období roku 2015. Platební výměry za roky 2012, 2013, 2014 a 2015 byly odeslány v jediné zásilce, platební výměr za rok 2015, tj. exekuční titul, nemohl vycházet z nepravomocných platebních výměrů. Proto je podle žalobce exekuční titul ze dne 16. 11. 2020 nezákonný a exekuce musí být zastaveny. Nadto došlo k prekluzi daně z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období, což je správcům daně z úřední činnosti známo.
10. S výhradou doplnění, upřesnění a návrhů důkazů žalobce uzavřel, že 6 exekučních příkazů bylo vydáno nezákonně, exekuce byly nařízeny a částečně vymoženy nezákonně, na základě údajného nedoplatku ve výši cca 15 mil Kč podle platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a na něj navazujících postupů. Tyto postupy správce daně byly v rozporu s § 7 odst. 3 písm. b) zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, neboť obsahují nezákonně vytvářené rezervy na opravy hmotného majetku, ačkoli na něm došlo k rozsáhlému požáru, jak prokazují novinové články, na něž žalobce odkázal.
11. Žalobce zopakoval, že proto jsou nezákonné i všechny na platební výměr a potvrzující rozhodnutí odvolacího orgánu navazující rozhodnutí, včetně exekučních příkazů na přikázání pohledávky z účtu, exekučních příkazů na prodej nemovitých věcí, které žalobce napadá žalobou vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 59 Af 9/2023. Všechna navazující rozhodnutí je tedy třeba neprodleně zrušit, prováděnou a částečně již provedenou exekuci zastavit, neboť se tak stalo v důsledku nezákonných postupů správce daně, přestože jsou proti nim od počátku podány řádné i mimořádné opravné prostředky, které ovšem zůstaly meritorně neprojednané.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemné vyjádření žalovaný uvedl, že pokud žalobce odkazuje na obsah předešlých podání, není možné tímto způsobem obsah žalobní námitky vymezit.

13. Namítá-li žalobce rozpor napadeného rozhodnutí se základními zásadami daňového řízení, jde o námitky v obecné rovině. Porušení žádné ze základních zásad daňového řízení si žalovaný nebyl vědom, o odvolání rozhodl ve lhůtě dle pokynu Ministerstva financí č. 5.
14. Co se týče nálezů Ústavního soudu a související judikatury NSS, která připustila možnost prolomení oddělitelnosti nalézacího a exekučního řízení, není tato judikatura v žalobcově případě relevantní. Nelze ji vyložit tak, že žalobce je oprávněn nezákonnost nalézacího řízení namítnout v jakémkoli řízení. Souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení nelze takto zpochybňovat. Z předmětné judikatury plyne pouze, že správce daně se tvrzenou věcnou nesprávností exekučního titulu musí zabývat v rámci návrhu na zastavení daňové exekuce, případně daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastavit, pokud dá žalobci za pravdu.
15. Žalovaný nepochybil, jestliže se v rámci odvolání proti rozhodnutí o výši hotových výdajů nezabýval námitkami proti exekučnímu titulu daňových exekucí, v jejichž souvislosti správci daně vznikly náklady. V odvolání nebyly důvody zpochybnění exekuce konkretizovány, oproti tomu v žalobě tvoří výhradní obsah podání. Žalovaný doplnil, že žalobce uplatňuje tytéž námitky v rámci všech podání směřujících vůči správci daně. Ten se jimi opakovaně zabýval a výsledek konkrétních řízení byl žalobci řádně komunikován. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí, shodně jako v odvolacím řízení, žalobce žádnou konkrétní námitku neuvedl. Žalovaný se výši hotových výdajů zabýval, napravil pochybení správce daně co do rozsahu a obsahu odůvodnění rozhodnutí. Žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, splňuje zákonem stanovené požadavky na rozhodnutí, žalovaný v něm vypořádal všechny důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí o výši hotových výdajů.
16. Nicotnost napadeného rozhodnutí žalobce tvrdí pouze v obecné rovině, dovozuje ji ze stejných důvodů jako nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na § 105 odst. 2 daňového řádu, žádný ze zde uvedených důvodů nicotnosti naplněn nebyl.
17. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
19. K projednání žaloby nařídil soud jednání na den 20. 11. 2024. Jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 101 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., podle něhož *nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů.* Žalobce byl k nařízenému jednání řádně předvolán již dne 18. 10. 2024. Z účasti na jednání se písemně omluvil a žádal o odročení jednání na neurčito až dne 19. 11. 2024 (soud měl informaci o došlé datové zprávě ze dne 19. 11. 2024, podání došlo soudu dne 20. 11. 2024 před jednáním i v listinné formě). Žalobce poukazoval na svůj dlouhodobě nepříznivý, život ohrožující zdravotní stav, který vyžaduje opakovaná odborná vyšetření a léčbu. K žádosti doložil 3 potvrzení o návštěvě zdravotnického zařízení ve dnech 27. 9. 2024 a 6. a 14. 11. 2024. Tuto omluvu a žádost o

odročení jednání soud vyhodnotil jako jednak nikoli včasnou, jednak jako nedůvodnou. Žalobci nic nebránilo, aby omluvu z jednání a žádost o jeho odročení soudu zaslal dříve, v návaznosti na návštěvy lékařů, které soudu doložil. Především ale žalobce soudu neprokázal žádný důležitý důvod – v daném případě natolik nepříznivý zdravotní stav, který by žalobci skutečně bránil v účasti na jednání. Žalobce zůstal zcela v rovině tvrzení ohledně závažnosti svých zdravotních potíží a soudu doložil pouze potvrzení o předchozích návštěvách zdravotnických zařízení, z nich však neplyne, jakými zdravotními potížemi žalobce dlouhodobě trpí, natož aby jimi bylo doloženo, že žalobci jeho zdravotní stav nedovolil zúčastnit se jednání dne 20. 11. 2024. Nebyly splněny zákonné podmínky pro odročení jednání a soud jednání provedl v nepřítomnosti žalobce.

20. Soud současně nevyhověl návrhu na přerušení jednání z důvodu podání ústavní stížnosti proti usnesení NSS ze dne 14. 8. 2024, č. j. 10 As 132/2024-21, jímž byla pro opožděnost odmítnuta žalobcová kasační stížnost proti usnesení zdejšího soudu o zamítnutí opakované žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Postup dle § 48 odst. 3 písm. a), d) s. ř. s. je fakultativní, soud k přerušení řízení neshledal rozumný důvod. Ostatně řízení před zdejším soudem probíhalo bez přerušení i v době, kdy Ústavní soud řešil v pořadí prvou ústavní stížnost (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 7. 2024, sp. zn. I. ÚS 1735/24), kterou žalobce napadl rozhodnutí NSS a zdejšího soudu, která se týkala první neúspěšné žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.
21. V průběhu jednání žalovaný setrval na svém stanovisku, soud dokazování neprováděl a ve věci rozhodl na podkladě předloženého správního spisu. Po projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Před vypořádáním žalobních námitek soud konstatuje, že nepředkládal NSS k posouzení námitku podjatosti soudců správního senátu „i všech soudců a nesoudců“ zdejšího soud vznesenou žalobcem v reakci na nařízení jednání. O shodných opakovaných námitkách žalobce o podjatosti soudců správního úseku podepsaného soudu již bylo NSS opakovaně rozhodováno, žádnou z těchto námitek NSS neshledal důvodnou a vždy vyslovil, že soudci správního úseku podepsaného soudu nejsou podjatí. Žalobce uplatnil námitku podjatosti v tomto řízení, i když jsou mu právě uvedené skutečnosti dobře známy, a to dokonce opakovaně. A znovu neuvedl k důvodům podjatosti soudců žádné konkrétní důvody. Soud nadále vidí v opakovaně vznášené námitce podjatosti již případ zneužití práva, proto k námitce podjatosti nepřihlížel (srov. usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136). Nadto jde o námitku opožděnou. O tom, že věc budou projednávat soudci zdejšího soudu, žalobce věděl již v době, kdy žalobu ke zdejšímu soudu podával, zcela jistě pak v době, kdy mu byla doručována procesní rozhodnutí. Jde jen o další důvod, pro který nebylo třeba k námitce přihlídnout (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2020, č. j. 4 As 56/2020-25).
23. Nejprve se soud zabýval namítanou nicotností napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správce daně, k níž by ostatně musel přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003-48, publ. Sb. NSS 319/2004).
24. Podle § 105 odst. 2 daňového řádu *nicotné je rozhodnutí, pokud*
 - a) *správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,*
 - b) *trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo*

c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

25. V posuzovaném případě není žádný ze shora uvedených důvodů dán. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným správcem daně dle § 10 zákona 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve spojení s § 10 a § 11 daňového řádu. Je formulováno určitým a srozumitelným způsobem, nelze ho považovat za rozhodnutí zmatečné, neurčité, jeho výrok a odůvodnění nejsou ve zjevném rozporu, má zákonem stanovenou formu, je adresováno žalobci jako správnému a existujícímu příjemci a obsahuje všechny formální i obsahové náležitosti, netrpí nedostatkem projevu vůle a neobsahuje požadavek protiprávního či objektivně nemožného plnění. Z ničeho neplyne, že by bylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí. Rozhodnutí vydané v odvolacím řízení rovněž netrpí žádnou ze zmíněných vad. Vydal jej žalovaný jako nejbližší nadřízený správce daně, v souladu s § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve spojení s § 114 odst. 1 daňového řádu. Pochybení správce daně a žalovaného, která žalobce v žalobě napadal, mohou případně způsobit nezákonnost, nikoli nicotnost správního rozhodnutí.
26. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správce daně, jimž byly žalobci podle § 182 odst. 5 daňového řádu stanoveny k úhradě hotové náklady nařízené exekuce prodejem nemovitých věcí. Podle věty první uvedeného ustanovení platí, že *výši hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím*. V souladu s § 182 odst. 1 daňového řádu *exekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně*. Spornou otázkou je, zda lze při vydání rozhodnutí, jímž je stanovena výše hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce, řešit námitky směřující do exekučního titulu.
27. V prvé řadě musí soud odmítnout žalobcův odkaz na veškerá podání, která se vztahují k exekučnímu i jemu předcházejícímu nalézacímu řízení. Tímto způsobem nelze žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. formulovat. Žalobní body byl žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti (skutkové a právní důvody) nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány (srov. např. žalovaným odkazované rozsudky NSS ze dne ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22; ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011-223). Ani správce daně nebyl při vydání rozhodnutí o stanovení výše hotových nákladů povinen přihlížet k obsahu všech podáních, která žalobce v předcházejících řízeních učinil.
28. Námitky, v nichž žalobce obecně namítal porušení zásad materiální pravdy a rychlosti řízení, základních zásad daňového řízení, nezjištění skutkového stavu rovněž nelze považovat za individualizované žalobní body. Není totiž zřejmé, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů žalobce orgánům finanční správy tato pochybení vytýká. Již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92 2005-58, rozšířený senát NSS uvedl: *„Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.“*
29. Soud dodává, že obdobným obecným způsobem žalobce formuloval odvolací argumentaci, na kterou žalovaný reagoval odpovídajícím způsobem. Ačkoli žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky proti hotovým nákladům za znalečné k ocenění nemovitých věcí, jejichž exekuční prodej byl nařízen, žalovaný se v souladu s § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu jejich výši zabýval a hodnotil je z pohledu souladu s vyhláškou č. 504/2020 Sb., o znalečném. Na

podkladě spisového materiálu, jehož součástí byl exekuční titul (platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 ze dne 9. 5. 2019, č. j. 869493/19/2607-50521-507, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2020, č. j. 42728/52000-10423-709175) a 3 exekuční příkazy ze dne 15. 9. 2021 na prodej nemovitých věcí, žalobci doručené dne 1. 10. 2021, žalovaný konstatoval, že exekuce byla provedena oprávněně a žalobce je tudíž povinen nést hotové náklady, které správci daně v souvislosti s prováděním exekuce vznikly.

30. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval nezákonností exekučního titulu – platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 ze dne 9. 5. 2019 ve spojení s potvrzujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2020. Bez bližšího označení v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu a související judikaturu NSS.
31. Soudy jsou známy závěry rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2019, č. j. 8 Afs 250/2018-54, Sb. NSS 3952/2020, vycházejícího z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. IV ÚS 3216/14; ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16; jakož i ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18. NSS v označeném rozsudku připustil možnost prolomení oddělitelnosti nalézacího a exekučního řízení. Shrnul, že *„[z] uvedeného je zřejmé, že jiným důvodem pro zastavení exekuce může být 1) existence okolností, pro které další provádění výkonu je způsobilé založit kolizi s procesními zásadami (být mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je výkon rozhodnutí vybudován, 2) výkon rozhodnutí se přičí účelu, který se jím sleduje, totiž zajistit (efektivní) splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu, 3) výkon rozhodnutí by vedl ke zjevné nespravedlnosti, 4) výkon rozhodnutí by byl v rozporu s principy právního státu.“*
32. Ve shodě s žalovaným má soud právě citovanou judikaturu za irelevantní pro posuzovaný případ. Uvedené závěry nelze vyložit tak, že žalobce je oprávněn jakoukoli domnívanou nezákonnost exekučního titulu namítnout v rámci jakéhokoliv řízení, resp. že tvrzené nezákonné stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 z důvodu tvoření rezerv na opravy hmotného majetku v rozporu s § 7 odst. 3 písm. b) zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně, eventuálně z důvodu prekluze daně, může založit nezákonnost rozhodnutí o stanovení výše hotových nákladů exekuce, které je odvislé od nařízení exekuce. Sousednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení nelze tímto způsobem zpochybňovat. Žalobce pomíjí, že ve shora citovaném rozsudku, v pasáži týkající se exekučního příkazu (viz zejména bod 13), NSS výslovně tuto zásadu oddělitelnosti nalézacího a exekučního řízení zdůraznil. Uvedl, že námitkami proti exekučnímu příkazu nelze účinně brojit proti exekučnímu titulu, soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoli již na přezkum důvodů samotného exekučního titulu. Obdobný přístup je nutno aplikovat ve vztahu k rozhodnutí o výši hotových nákladů exekuce, které navazuje na vydání exekučního příkazu. Podle NSS je nutné rozlišovat důvody pro vydání exekučního příkazu a důvody pro zastavení exekuce. Ani zrušení exekučních titulů v mezidobí podle NSS nepředstavuje nezákonnost exekučních příkazů, neboť podmínky pro nařízení exekuce byly splněny. Namítá-li žalobce, že má být exekučně vybrána daňová povinnost v nesprávné výši, jde podle NSS o důvod, který by mohl být zkoumán při rozhodování o zastavení exekuce, nikoli v rámci přezkumu exekučního příkazu. Z uvedeného soud dovozuje, že ani při rozhodování o stanovení výše hotových nákladů exekuce podle § 182 odst. 5 daňového řádu nelze

zkoumat, zda daňová povinnost není vymáhána v nesprávné výši z důvodu jejího předchozího stanovení v rozporu s hmotným právem.

33. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se věcně nezabýval obecnými odvolacími námitkami, které směřovaly do nesprávného, resp. slovy žalobce neobjektivního a nespravedlivého stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015. Jak vyplývá ze shora citovaných závěrů, správce daně se tvrzenou nesprávností exekučního titulu musí zabývat v rámci návrhu na zastavení daňové exekuce a případně daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastavit, je-li k tomu dán zákonný důvod, resp. „jiný důvod“ ve smyslu judikatury Ústavního soudu vztahující se k exekuci v civilním řízení, jak bylo vysvětleno shora (viz rozsudek NSS č. j. 8 Afs 250/2018-54, bod 22). O takový případ se nejednalo.
34. S ohledem na uvedenou argumentaci a absenci námitek vůči výši hotových nákladů neshledal soud potřebu provádět dokazování k žalobě přiloženými listinami, které se týkaly znaleckého ocenění exekučovaných nemovitých věcí. Protože nebylo možné věcně řešit zákonnost vyměření daně, bylo nadbytečné prokazovat, zda a z jakých důvodů došlo v roce 2012 k požáru Hotelu Máj v Ústí nad Labem, se kterým žalobce spojoval nezákonné vytváření rezerv na opravu hmotného majetku.
35. Lze dodat, že soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce uplatňuje tytéž námitky vůči nesprávnému stanovení daňových povinností v podstatě vůči všem postupům a rozhodnutím správce daně. Správce daně, resp. žalovaný jako odvolací orgán o nich opakovaně rozhoduje a žalobce se proti jeho rozhodnutím, ale i jiným úkonům, brání správními žalobami. Skutečnost, že žalobcova podání a správní žaloby nejsou obvykle projednány meritorně, je důsledkem žalobcova procesního postupu. U zdejšího soudu byla např. pod sp. zn. 59 Af 4/2021 žalobcem podána žaloba směřující vůči platebnímu výměru správce daně na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2020, řízení však bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. V řízení pod sp. zn. 59 Af 29/2021 došlo k odmítnutí žaloby proti mj. 3 exekučním příkazům na prodej nemovitých věcí ze dne 15. 9. 2021 z důvodu absence žalobního bodu v žalobě podané poslední den zákonné lhůty. Ze shodných důvodů byla pod sp. zn. odmítnuta žaloba proti rozhodnutí správce daně ve věci zastavení exekuce. Pod sp. zn. 59 Af 9/2023 bylo z důvodu nezaplacení soudních poplatků zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutím správce daně ve věci zastavení a odkladu exekuce. Žalobce se tak sám svým procesním postupem připravil o možnost věcného projednání námitek, které mohl uplatnit vůči tvrzenému nesprávnému postupu správce daně při vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a navazujícímu nařízení exekuce, případně ve vztahu k zastavení exekuce.

V. Závěr a náklady řízení

36. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, jemuž však náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. listopadu 2024

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu